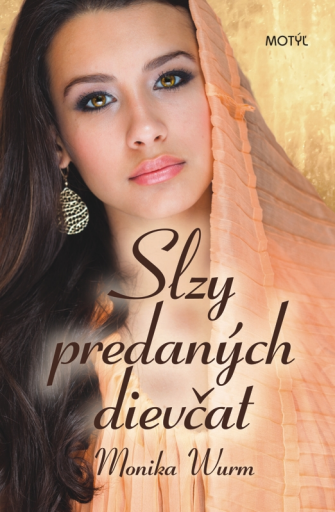

A close-up portrait of a woman with long, dark, wavy hair. She is looking directly at the camera with a neutral expression. She is wearing large, ornate, teardrop-shaped earrings. A piece of light orange, ruffled fabric is draped over her right shoulder and head, partially covering her face. The background is a warm, golden-yellow color with a subtle, textured pattern.

MOTÝL

*Slzy
predaných
dievčat*

Monika Wurm

*Slzy
predaných
dievčat*

*Slzy
predaných
dievčat*

Monika Wurm

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Copyright © Monika Wurm 2014
Design © Motýľ design 2014
Cover photo © Fotoluminate LLC/Shutterstock.com
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2014

ISBN: 978-80-8164-034-6

POĎAKOVANIE

Dej *Sĺz predaných dievčat* mi už viac ako rok strašil v hlave, kým som sa ho odhodlala spísať do knižnej podoby. Až povzbudenie mojej kamarátky Dominiky ma inšpirovalo k tomu, aby som sa predsa len pustila do písania mojej, v poradí druhej, knižky.

Týmito slovami by som sa jej chcela poďakovať za podporu, keďže bola úplne prvou čitateľkou, ktorá trpezlivo čakala na každú jednu kapitolu.

Doteraz s láskou spomínam na naše spoločné sedenia, počas ktorých sme horlivo diskutovali o tej či onej kapitole alebo situácii. Niekedy som mala nutkanie Dominike prezradiť dej nadchádzajúcej kapitoly, ona ma však razantne brzdila s tým, že si to chce prečítať sama.

Jej zdôvodnenie bolo pre mňa znamením, že sa na každé pokračovanie príbehu teší, a práve to je najväčšou radosťou každého spisovateľa.

Do poďakovania by som rada zahrnula i Evku, Dominikinu mamu, ktorá sa rozhodla prvý raz po 22 rokoch ponoriť do deja knihy. Mojej knihy.

Ďakujem vám, dievčatá, za vašu oporu a konštruktívnu kritiku.

Samozrejme, veľké ďakujem patrí mojej rodine, manželovi a priateľom, ktorí veria v úspech môjho románu.

Nakoniec by som sa rada poďakovala pánovi Yozefovi a jeho zlatej manželke Janke za pomoc pri štylistike a pravopise. Vďaka nim dostalo moje dielo profesionálnejší nádych.

Nakoniec by som sa rada poďakovala vydavateľstvu MOTÝL a celému jeho tímu, ktorý sa na spáchaní mojej knižky podieľal.

ĎAKUJEM!

ÚVOD

Verím, že pri čítaní *Slzy predaných dievčat* mnohým z vás napadne otázka, do akej miery je tento príbeh pravdivý. Kde sa končí realita a kde začína fikcia? Odpoveď na túto otázku neexistuje, pretože sa obe tieto roviny navzájom prelínajú.

Môj príbeh sa v skutočnosti nikdy neodohral, ale napriek tomu je z mnohých strán prepletený vláknami reality života.

Sem-tam sa ma ľudia pýtajú, kde chodím na svoje „odvážno-bláznivé“ nápady. Moja odpoveď je prostejšia, akoby sa na prvý pohľad mohlo zdať. Za všetko môže moja bujná fantázia.

Ako podklady pre moje príbehy používam svoje cestovateľské zážitky z krajín celého sveta. Dej podfarbím osobným tónom vlastných skúseností a celé dielo opradiem spleťou hodiach sa príbehov. Týmto spôsobom som pre vás pripravila aj dramatický príbeh filipínskeho dievčaťa Malaye a jej zbierky jaziev.

PS: Milovníka hudby v sebe asi nikdy nezapriem. Z tohto dôvodu som si nemohla odpustiť, aby som sa s čitateľmi nepodelila o obľúbené piesne, presnejšie o ich texty. Do *Slzy predaných dievčat* som pre vás zakomponovala tri, ktoré sa od seba viac líšia snáď ani nemôžu. Napriek tomu vás poznačia. Verím, že ich počúvanie vám pomôže prehĺbiť zážitok z knihy.

Tu sú:

Mariah Carey – My destiny (Môj osud)

Amr Diab – Khaalek Maya (Stoj pri mne)

Jack White – Love is blindness (Láska je slepá)

ČASŤ 1

Práve som rozviazala jeden z mnohých balov zlisovaného odpadu, čerstvo privezených na smetisko. Uchmatla som si najtučnejší a najfarebnejší balík zo všetkých.

Už z diaľky dokážem rozpoznať, v ktorom bale nájdem niečo hodnotné a ktorý obsahuje iba lacný plast. Len čo rozrežem svojím vlastnoručne vyrobeným nožíkom špagáty, ktorými je odpad zviazaný, doslova sa predou mnou rozprestrie poklad.

„Dnes ma postretlo výnimočné šťastie. Nakoniec, veď som si ho aj zaslúžila!“ húdla som si popod nos.

Vždy som vytrvalo hľadala a zbierala čo najlepšie odpad, ktorý by sa dal ešte speňažiť. Spolu s tuctom iných detí, ktoré sú pod mojou ochranou, tu čakáme na „nový a čerstvý“ odpad už od včerajšieho večera. Po nočnom daždi som síce premoknutá do nitky, ale kvapky zo mňa aspoň zmyli špinavú šed' predchádzajúcich dní, strávených prácou na skládke. Dnes to vyzerá na teplý deň. Ako to už býva koncom apríla. Zjazvenými rukami posiatymi novými a novými chrastami prehrabávam „tovar“ a vycvičeným odborným okom, za svetla brieždiacej sa oblohy, hodnotím obsah môjho balu. Ostatné decká na margo môjho úlovku iba závistlivo prehodia zopár slov a znova sa dôležito venujú prehrabávaniu „ich“ odpadu. Všetci sa ponáhľame, pretože asi o hodinu prídu starší, lenivejší, ale za to dobre vyspatí zberači, ktorí sú silnejší a agresívnejší. Vôbec sa im neprieči použiť fyzické násilie, aby nás obrali o náš vzácny poklad, ktorý sme si my mladší skoro ráno krvopotne nazbierali.

Do prichystaného, niekoľkokrát zaplátaného jutového vreca starostlivo ukladám úrodu dnešného dňa. Niekoľko kusov odevu, dve prastaré nabíjačky na telefón, teflónovú panvicu bez rukováti, zopár prázdnych plechovíc od piva, ale najväčšiu radosť mám z niekoľko metrov dlhého medeného drôtu. Naostatok som ešte objavila flakón, v ktorom sa stále nachádza pár kvapiek drahocennej tekutiny. Parfum nepridám do vreca, ale putuje rovno do vrečka mojich zaplátaných nohavíc. Ten si mienim nechať pre seba.

Pre mňa takmer bezcenný plastový odpad prenechám mladším deťom, ktoré sa ešte len učia smetiskovým pravidlám a hierarchii.

Začiatocníci sa nimi musia riadiť, inak tu neprežijú. I ja som tu pred mnohými rokmi začínala ako lovkynä plastového odpadu štvrtej triedy. A dnes mi už každý zo smetiska závidí, kam som sa sama dokázala vypracovať. Dokonca som si vybudovala rešpekt aj v radoch ostatných gangov. Som zbieračka prvej triedy. Hrdím sa výbornou povestou, keďže mnou objavený odpad sa vždy dá ešte ako-tak speňažiť. Dokonca vlastným aj dva páry topánok! Ale nebolo tomu vždy tak.

S privretými očami sa snažím privolať spomienku na časy mojich úplných začiatkov na donekonečna sa vlniacej skládke. Je to tak dávno, čo som naliehavo prosila môjho staršieho brata, aby ma vzal so sebou na zber. Dlho otáľal, nechcel si kaziť reputáciu u svojich kamarátov s malou sestrou na krku. Ale nakoniec mu to prikázal otec po tom, ako som sa mu vyžalovala, že ma brat nechce vziať so sebou. „Aspoň prinesie domov zopár centavos, pankhart darebný!“ zareval otec. Inak ma ani neoslovoval. Akoby celkom zabudol, že sa volám Malaya. Ešte v ten deň som si na vlastnej koži smela vyskúšať, ako to na skládke, rozľahlej niekoľko štvorcových kilometrov, funguje.

Po pás ponorená v hniúcich zvyškoch všetkého možného som začala zbierať plasty, igelitové vrecká i umelé fľašky. Musela som všetko roztriediť podľa farby, tvrdosti či druhu materiálu. Netrvalo dlho a mala som toho toľko, že som ho mohla hrdo odniesť do zberu. Na moje sklamanie som nedostala žiadnu plácu. Iba vrecko s „hodnotnejším“ odpadom.

Presne tak to funguje! Za roztriedený plast, ktorý bol zbieraný niekoľko dní, som dostala iba mizernú tašku s „lepším“ smetím.

„Čo s tým teraz?“ uvažovala som nahlas sklamane, až sa mi slzy tislí do očí. Chcela som peniaze a nie iba „iný“ odpad. Na sklamanie po toľkých dňoch ťažkej práce nikdy nezabudnem. Nakoniec, bola som predsa iba dieťa, túžiace si niečo privyrobiť.

„Pod' za mnou!“ znenazdajky na mňa zavolał chalan chudý ako trieska. Jeho dlhé masťné vlasy spletené do tenkého vrkoča boli veľmi nápadné. Očividne bol z druhého slumu, inak by som ho iste poznala.

Tíško som vykročila za ním. Uvažovala som, koľko môže mať rokov. Vyzeral aj na šestnásť, ba dokonca by som mu pokojne mohla tipovať aj sedemnásť. V tej dobe som mohla mať desať a odhadnúť vek bolo pre mňa ťažké. Chalan suverénne kráčal predou mnou. Zastavili sme pri hlavnej ceste vedľa zaparkovanej drevenej káry. Predtým, ako vyslovil čo i len hlásku, som si uvedomila, že strašne

zapáchal. Smrdel ako smetisko, kde som niekoľko dní sama zbierala plasty a iný odpad.

„Ukáž, čo máš!“ povedal prísne po tom, ako sa oprel o svoju káru. Bolo na nej naložených niekoľko vriec podobných tým, ktoré som práve nadobudla i ja.

Nesmelo som položila tašku pred jeho ufúlané tenisky. V tichosti som mu závidela jeho obuv. Vždy som túžila po topánkach, ale dovtedy som žiadne nemala ani len v rukách, nieto ešte na mojich bosých nohách. Pohľad som mala neustále zapichnutý do jeho obuvi.

„Dám ti desať centavos,“ prehovoril akosi spokojne a nechutne si odpľul do strany. Sklamane som si uvedomila, že je to suma akurát na jeden chlieb. Akoby vedel, že si tak či tak netrúfnem protestovať. Medzi prstami sa mu zabľýskali dve menšie mince. Naschvál ich akoby náhodou pustil na zem. Okamžite som padla na kolená a pustila som sa hľadať moju výplatu, moje celkom prvé zarobené peniaze. Chalan s vrkôčikom sa na mne očividne zabával. Páčilo sa mu, ako ma ponízuje. Hneď ako som si kľakla do blata, ktoré bolo po nočnom daždi všade naokolo prítomné, dotkla som sa jeho tenisiek. Prvý, prvučičký raz. V ten deň som sama sebe dala sľub, že jedného dňa i ja budem hrdou majiteľkou topánok, ktoré budú iba moje.

„Nabudúce príď s novým odpadom hneď za mnou, pretože každý na okolí vie, že meno tunajšieho bosa znie *Arvin*, rozumela si? A okrem toho, platím zo všetkých najlepšie!“

Zo spomienok spred šiestich rokov ma dostal späť detský krik mladších sirôt.

„Už idú! Rýchlo! Pracme sa preč, lebo nás zmlátiaaaaa!“ kričal Danilo ako zmyslov zbavený a rozhadzoval svojou jedinou rukou. Narodil sa tak a vždy hovorieval, že druhá mu ani nechýba. Všetko totiž dokáže urobiť aj s jednou tak dobre ako ostatní chlapci s dvomi. Sme kamaráti odjakživa. Mám ho veľmi rada, je to najlepší priateľ, akého len človek môže mať.

„Malaya, Malaya, ponáhľaj sa! Arvinova banda tu čoskoro bude!“ snažil sa ma posúriť, aby som sa rýchlo dala na útek. Dlhو som neotáľala a šikovne som si prehodila poloprázdne vrece cez plece.

Danilo má pravdu, musím ujsť, skôr ako dorazí Arvin aj so svojou svorkou „psov“. Sú naozaj nebezpeční. Najstarší Arvin a jeho lotri majú aj skutočné zbrane. Každý sa ich bojí. Odkedy sa moja banda rozhodla predávať nazbieraný odpad odberateľovi, ktorý lepšie platí, sme s Arvinom na nože. Nedokázal svoju porážku prehrýzť. Radšej sa mu pekne vyhýbame, aby sme sa vyhli zbytočnému konfliktu. Nakoniec

sa ešte pohľadom presvedčím, či sa všetci z mojej bandy stihli vypariť, a aj ja nenápadne opúšťam skládku s fajnovým úlovkom. Všetci zmizneme, skôr než nás stihnú olúpiť Arvinove chalaniská.

S jednorukým Danilom kráčame po zablatenej ceste, lemovanej starými palmami, smerom k našim chatrčiam. Bez slova si každý nesie svoj úlovok, ktorý sme sa chystali poobede spoločne predať nášmu novému odberateľovi. Robíme tak posledných pár mesiacov. Neumožníme tak Arvinovi, aby nás ukracoval o zisk.

Danilova a moja rodina sú takmer susedia. Som od neho o celé dva roky staršia. Predvčerom som mala narodeniny. Svojim šestnástim rokom som však neprikladala dôležitosť.

„Malaya?“ nezvyčajne bojzhlivo ma dnes Danilo oslovil. Nebýval taký nespemý. Spýtavo som nadvihla obočie a venovala som mu zvedavý pohľad. Jeho pery sa začali chvieť. Chcel niečo vysloviť. Asi niečo vážne, inak by sa tak neošíval. Videla som mu to na jeho ufúlanej tvári. Hľadel priamo pred seba a trochu seabavedomejšie nakoniec povedal: „Ale nič.“

Danilo ma našťval. Nemám rada takéto detské doťahovačky. Už som z toho vyrástla. Tvárila som sa akože nič, ale pomstu som už mala v mysli pripravenú. V momente, keď to najmenej čakal, som ho potkla a zvalila do mútnej kaluže. Od smiechu som sa šla popukať a s grimasou na tvári som skákala okolo hlbokkej mláky. Smiala som sa tak, že som ani nespozorovala, ako rýchlo ma Danilo stiahol k sebe.

Danilo bol ešte chlapec, ale už začínal naberať mužské črty. Mal peknú tvár a čisté biele zuby. Okrem toho som mala rada jeho smiech. Po tom, čo som pristála na jeho hrudi, sme sa obaja nemohli prestať smiať. Bola som taká šťastná, bez starostí a bez problémov. Chcelo sa mi kričať do celého sveta, že vlastne svoj život zbožňujem taký, aký je. Dennodenne snoriť na smetisku po niečom užitočnom a na konci dňa zmyť špinu v mori. Nemala som prakticky nič a zároveň tak veľa. Nikto mi nemohol to ničovaté nič vziať. Mojm šťastím bolo, že som nemohla nič stratiť.

„Keby som mal obidve ruky, vzala by si si ma raz za muža?“ prehovoril na mňa Danilo hanblivo, len čo sme sa prestali smiať. Neodpovedala som mu hneď. Kvapky mútnej vody nám obom rovnomerne stekali po tvári a na niekoľko sekúnd nastalo hrobové ticho. Nevedela som, čo mu na to odpovedať. Akoby som ani nerozumela jeho otázke. Miesto toho som sledovala kvapku vody na špičke jeho nosa. Čakala som, že už-už spadne na jeho hrud'. Ale skôr ako sa tak stalo, sa prihodilo niečo celkom nečakané a nové. Danilo sa pohol smerom ku mne

a pobozkal ma. Len tak, bez varovania, sa letmo dotkol mojich pier. Už som počula o tom, ako taký bozk medzi mužom a ženou funguje, ale nikdy som sa nad tým nejako nezamýšľala a už vôbec som po ňom netúžila. Danilo na mňa hľadel vystrašeným pohľadom, ako keby očakával, že ho teraz za to zbijem. Tak ako zvyčajne, keď spravil niečo, čo sa mi priečilo.

Usmiala som sa, ani neviem prečo. Bol to príjemný pocit cítiť jeho teplé pery. Ten istý hrejivý pocit prebehol celým mojim telom ako triaška. Bol to prvý bozk v mojom živote. Chcela som mu povedať, že sa mi to páčilo, ale nestihla som. Zrazu nás niekto oslovil. „No pozrime sa na holúbkov! Ako si len sladko hrkútajú v špinavej kaluži na ceste! Aaach, aké romantické!“ sarkasticky poznamenal hlas. Vtom som si uvedomila, že ten hlas veľmi dobre poznám! Vždy, keď ho počujem, spôsobuje mi nevoľnosť.

„Arvin, nechaj nás na pokoji!“ vyplula som zo seba hrdo. Snažila som sa pri tom pôsobiť čo najviac sebavedomo. Myslela som, že by ho moja rázna odpoveď mohla zastrašiť. Ani čo by bičom pleskol som sa postavila z Danilovho náručia. Stála som zoči-voči tomu Arvinovi, ktorého sa obávajú nielen všetky decká, ale dokonca aj veľa dospelých mužov.

Arvin mal čierne vlasy ako žoch a ešte stále nosil vrkoč, ktorý mu siahal takmer do polovice chrbta. Jeho ešte černejšie oči vo mne vyvolávali zmiešané pocity. Ale najčernejšia bola určite jeho duša.

Arvin bol už dospelý muž. Mala som strach. Zahodil ohorok do kaluže vedľa Danila a posledný dym z cigarety mi provokačne vyfúkol do tváre. Danilo sa tiež chcel postaviť, aby mi mohol byť oporou. Lenže Arvin nebol sám. Samozrejme ho sprevádzala skupina jeho poskokov, ktorí Danila obklúčili. Okamžite ho vsotili späť do mláky. Pri každom jeho ďalšom pokuse o postavenie ho znova a znova brutálne zrážali dolu.

Kopla som do jutového vreca ležiaceho vedľa mojej pravej nohy a vykrikla som: „Arvin, tu je to, čo chceš! Úlovok z dnešného rána! Ber si to a nechaj nás!“ Bola som si takmer istá, že nás Arvin chcel iba olúpiť. Namiesto toho mi položil úplne divnú otázku: „Prečo sa bozkávaš s jednorukým úbožiacom, Malaya?“ Bola som viac než zaskočená, že Arvin pozná moje meno. Nepamätám sa, že by som mu ho ja osobne niekedy prezradila. Nikdy by som si nepomyslela, že najväčší gangster zo skládky vie, ako sa volám. Nevedela som, čo povedať alebo ako reagovať. Bola som ako obarená. Namiesto odpovede som sa zohla, aby som sa načiahla po mojom jutovom vreci. Snažila som sa neukázať strach. Vystrela som ruku vpred a smelo som podala vrece Arvinovi: „Tu máš to, po čo

si si prišiel, Arvin!“ Ale toho ani nehlo, aby si niečo vzal. V duchu som myslela na Danila, že má iba jednu ruku a ja sa ho musím snažiť trochu chrániť, som predsa staršia ako on.

Arvin sa usmieval, ale nebol to ten priateľský úsmev, aký človek zvyčajne pozná. Bol to úsmev diabla, ktorý má za lubom niečo zlé. „Danilo, podaj mu aj svoje vrece a ideme domov!“ rozkázala som zdanlivo prísne Danilovi. Moje vrece som poslušne položila Arvinovi k nohám a vo chvíli, keď som sa otočila, aby som pomohla Danilovi von z mláky, ma Arvin chmatol za pás. Nestihla som urobiť ani krok. Zlakla som sa a nahlas, nielen od bolesti, vykrikla. Môj drahý priateľ Danilo sa mi snažil prísť okamžite na pomoc. Ale Arvinovi sviniari ho zakaždým zrazili kopancom do nôh k zemi. Danilo kričal, plakal i prosil, aby ma Arvin pustil. Zrazu mi všetok ten krik a zmätok navôkol pripadali, ako keby sa ma situácia vôbec netýkala. Hlasy som počula veľmi tlmene a sama som cítila každý jeden úder, každý ďalší kopanec, ktorý zasiahol Danilove mladé telo. Lenže to bol ešte len začiatok.

Prebrala som sa zo zdanlivého tranzu. Nechápala som, ako ho Arvinovi chuligáni môžu tak bezcitne mlátiť.

„Siedmi na jedného. Že sa nehanbíte!“ zrevala som nahnevaná.

Arvin ma pevne držal okolo pása. Do ucha mi celkom nezainteresovane pošepol: „Vidiš? Skutočný chlap potrebuje dve ruky, aby si mohol vziať, čo chce. Ja som skutočný muž a odo dneška ťa vyhlasujem za svoj majetok a kto sa ťa dotkne, zaplatí za to životom!“

Jeho hlas bol taký pokojný, ako keby sa nič nedialo. Ešte mocnejšie si ma k sebe pritiahol, aby demonštroval svoju silu a nadvládu. To ma ešte viac rozzúrilo. „Na to môžeš zabudnúť, Arvin!“ vrieskala som okolo seba a snažila som sa vymaniť z Arvinovho náručia. Metala som nohami-rukami okolo seba, ale moja energia vyšla celkom navnivoč. Jedným okom som sledovala Danila, ktorému sa krv liala cícerkom z nosa i pier. Z tých pier, ktorými ma pred pár minútami pobožkal. Začala som plakať. Ja, čo som v živote nikomu neukázala slabosť. „Čo chceš, preboha živého?“ osopila som sa s plačom na Arvina.

Nevzdávala som sa. Vytiahla som svoju poslednú zbraň. „Prosím, Arvin, prosím ťa, nechaj nás odísť!“ začala som ho prosíkať ako jeho podriadená. Tak to predsa chcel.

„Jeho nechám odísť pod príslubom, že sa k tebe už nikdy v živote nepriblíži,“ vyhlásil Arvin pokojným tónom.

Vypleštila som oči na Danila. „Danilo, sľúb mu to! Okamžite mu to sľúb!“ panovačne som kričala na Danila, pretože som dobre vedela, čo je Arvin zač.

„Ani náhodou! A čo bude s tebou? Nikdy! Nemôžem ťa nechať napospas tomuto zverovi! To radšej zomriem! S pocitom, že som sa ťa pokúsil chrániť!“ odvetil Danilo.

Nemohla som veriť vlastným ušiam, aký je Danilo hlúpy. Napriek tomu som stále revala: „Sľúb mu to, Danilo! Musíš! Prosím ťa! Urob to pre mňa! Čo tu zmôžeš? Veď vidíš, že sú v presile. Maj rozum!“

Nech som prosila, koľko som chcela, Danilo si stál za svojím. „Maj, Maj, nech sa stane čokoľvek, nezabudni, že ťa milujem! Navždy!“ Danilo slová ma zasiahli priamo do duše. Jeho slová sa však zároveň stali i jeho ortielom smrti. Možno to Danilo vedel. Ale napriek tomu neustúpil.

Po tom, čo dopovedal posledné slová, stačilo Arvinovi kývnuť hlavou na skupinu svojich poskokov a tí začali s veľkým potešeným Danila udierať hlava-nehlava. Arvin ma začal ťahať niekam preč mimo hlavnej cesty. Nepomohlo mi kričať, brániť sa ani prosiť, ani nič iné. V diaľke som sledovala Daniloovo nehybné telo v červeno sfarbenej kaluži. Tí bastardi doňho neprestávali kopat.

„Arviiiiin, prosím ťa, zľutuj sa nad Danilom! Prosím ťa! Urobím, čo chceš! Budem tvoj majetok. Tak, ako si želáš! Prosím, rozkáž svojim gorilám, aby konečne prestali, veď ho zabijú!“ zúfalo som ho prosikala.

Arvin ignoroval každé moje slovo, len ma ďalej ťahal niekde dolu brehom. Už som nedokázala vidieť cez hustý porast kríkov, čo sa deje s Danilom.

„V prírode prežije iba ten najsilnejší! A najsilnejším som ja, drhá!“ zamrmľal Arvin bez mihnutia oka. Ticho som plakala. V hlave som mala jedinú otázku: Čo bude s Danilom?

Nesledovala som, kadiaľ ideme a ani prečo. Bola som ako telo bez duše. Po nejakom čase sa nám pred očami vynorila malá chatrč poskladaná z rôzneho odpadu zo smetiska. Široko-ďaleko nič iné len hustý zelený porast a odpad. Inak ani nohy. Arvin ma vsotil dnu do tmavej chatrče bez okien. Potkla som sa a vzápätí spadla na niečo mäkké. Arvin zvnútra zamkol provizórne dvere visiacim zámkom. Na moment nastalo ticho. V tme som začula škrtnutie zápalky a následne sa rozžiarila stará olejová lampa, ktorú Arvin zapálil. Teplé žlté svetlo odkrývalo miestnosť. Okrem starého zapáchajúceho matraca na hlinenej podlahe a olejovej lampy na biednej poličke sa vo vnútri nič nenachádzalo. Začala som sa triasť od strachu, ale tiež od zimy, pretože som mala stále odeté vlhké oblečenie.

Arvin nič nepovedal. Vyzul si topánky – staré tenisky – a pozorne si ich položil na zem vedľa matraca. „Ty si si naozaj myslela, že keď

priviezli na skládku nový odpad, tak som o tom nevedel alebo že som nebodaj spal? Náročky som vždy prišiel o pol hodiny neskôr, aby si si stihla s tvojou bandou niečo nazbierať! Hľadel som na to, aby ste ty a tvoji zasrani mohli prežiť! Dokonca som neprotestoval, keď ste sa rozhodli svoj tovar predávať tomu novému chytráčiskovi. Dúfal som, že ti jedného dňa napadne odmeniť ma svojou pozornosťou, čoho som sa však doteraz nedočkal.“ Pohľad, ktorý som mala od začiatku priklincovaný na vlnenom plechu na strope miestnosti, som teraz obrátila k Arvinovi.

„A čo?“ odvrkla som zlomene a zároveň drzo. „Prečo si neprestal mlátiť Danila?“ Položila som mu druhú otázku skôr, ako by bol schopný reagovať na moju predchádzajúcu drzú odpoveď.

„Malaya, ty si to nepochopila, že?“ povedal pokojne.

Hľadela som naňho pohľadom plným opovrhnutia, ale ani náhodou som mu nemienila odpovedať. Nebola som hlúpa, aby som nepochopila to, čo sa v poslednej polhodine zomlelo a hlavne prečo. Vedela som si spočítať, že si na mňa uplatňuje majetnícke právo.

„Páčiš sa mi, Malaya, už nie si dievča. Tak ako ja už nie som chlapec. Sme dospelí a nemohol som znieť, ako sa ten kripel Danilo okolo teba poslednú dobu točí, hoci si si možno nemyslela, že som o tom vedel. Ale ja viem o tebe všetko!“

Nemohla som sa udržať, doslova to vo mne vrelo. Napokon som sa nezdržala a vpálila som mu takú facku, až som sa sama zľakla, kde sa vo mne nabrala taká odvaha. Ja, Malaya, obyčajné dievča, som sa odvážila udrieť takého obávaného Arvina. Aká opovážlivosť.

Arvin si chytil začervenané líce rukou. I v slabom svetle olejovej lampy bolo vidieť odtlačok mojej ruky na jeho tvári. Chvíľu nepovedal nič, kontroloval sa, ale nakoniec znovu prehovoril pokojným tónom. Bola som nadopovaná adrenalínom a hnevom ako už dávno nie.

„Zajtra pôjdem za tvojím otcom požiadať o tvoju ruku,“ pokračoval Arvin pokojne. Nenechával sa vyviesť z miery.

Vlastným ušiam som nemohla veriť, čo som práve počula z Arvinových úst. „Na to môžeš zabudnúť, Arvin! Nikdy si ťa nevezmem!“ odvrkla som mu nahnevane. Tvárila som sa urazene a nevenovala som mu pohľad. Hoci som vedela, že je nebezpečný ako diabol.

„A prečo mňa?“ spýtala som sa zvedavo. „Som vychudnutá na kosť, zjazvené ruky a nohy z ťažkej práce, večne uľúľaná a vôbec nie pekná!“ spýtala som sa.

Arvin sa chytil a hneď odpovedal: „To ja viem lepšie, či si pekná alebo nie!“ Vetu síce ukončil, ale vedela som, že ešte neprestal

rozprávať. Zhlboka sa nadýchol a spýtal sa: „Tak zoberieš si ma alebo ťa musím prinútiť?“ Tak toto bol vrchol!

„Nie je cesta, akou by si ma dokázal prinúť vziať si ťa, Arvin!“ vykrikla som rozzúrene.

Arvinove markantné črty tváre vyzerali strašidelne vo svetle slabej olejovej lampy. Pošúchal si bradu s niekoľkodňovým strniskom. Tuho o niečom premýšľal.

„Nie? Myslíš, že to nedokážem? Tak sa teda pozeraj!“ povedal rozhodne.

Ani nestihol dokončiť začatú vetu a už ma aj stiahol za ruku za ním. Ruky mi chytil za zápästie a vyložil bleskurýchlo nad hlavu. Prehupol sa ponad mňa a napriek tomu, že bol atletickej postavy, pripadal mi veľmi ťažký.

„Keď sa dokážeš bozkávať s kriplom, tak môžeš pobožkať aj mňa, či nie?“ drzo sa spýtal. Všetko prebiehalo tak rýchlo, že som si sotva stíhala uvedomiť, do akej nebezpečnej situácie som sa dostala. Mala som síce šestnásť, ale ani poňatia o tom, čo všetko sa môže odohrať medzi mužom a ženou. Nikto ma o tom nikdy nepoučil. Ani otec a ani nikto iný. Bola som bez slov. Arvin ma voľnou rukou pohladkal po rozstrapatených a stále vlhkých vlasoch.

„Vieš, čo sa teraz udeje, však?“ spýtal sa ma Arvin trochu milšie. To som ani netušila. Myslela som si, že ma bude chcieť pobožkať, pretože žiarlil na Danila. Arvin pritlačil moje útle telo hlbšie do matraca. Hľadel na mňa ako hladný vlk. „Pusti ma, Arvin! Okamžite!“ prikážala som mu prisne.

„Ani mi nenapadne!“ dodal s odporným úšľabkom na perách. Snažila som sa ho zo seba zhodiť, ale márne! On sa ani nepohol. Namiesto toho mi kolenami roztiahol nohy.

„Aaaaau, to ma bolí, Arviiiiin! Okamžite prestaň!“ zvrieskla som. Ale úplne bez odozvy. Ignoroval všetko, čo som povedala.

Zrazu sa jeho tvár nebezpečne priblížila k mojej. Vedela som, že chce urobiť to isté, čo dnes spravil Danilo, pobožkať ma. Nemohla som to dopustiť! Odvrátila som sa do strany, aby som nemusela hľadiť na jeho odporný ksicht! V tej istej sekunde ma chytil rukou za bradu a otočil si ma tvárou v tvár. Jeho tvár sa nebezpečne približovala, nedokázala som to zastaviť. V tom som dostala nápad. V poslednej sekunde som mu napľula do tváre, čo ho tak prekvapilo, že na moment popustil zovretie, v ktorom ma držal. Nelenila som a ušla k uzamknutým dverám chatrče. Kopancami som sa ich snažila vyvaliť. Ale i keď som do toho dávala celú silu i dušu, dvere sa ani nepohli.

Arvin sa pokojne postavil, pobavene sa na mňa pozeral a rukávom svojej ufúľanej košeľe si utieral tvár. Po niekoľkých sekundách ho to prestalo baviť, znova ma schmatol za pás a šmaril na matrac pohodenný na zemi.

„Tak takáto divožienka vyrástla z našej malej Malaye!“ posmešne poznamenal. Len čo to dopovedal, vypálil mi facku spakruky, až sa mi hlava zakrútila. Zbolela ma sánka, ale nemala som viac času zapodievať sa bolesťou, pretože Arvin sa prisal na moje pery. Bol to zvláštny pocit. Nie však taký, ako keď ma pobožkal Danilo. Danilov bozk bol nevinný a sladký. Arvin sa naopak pokúšal nasilu dostať jazykom do mojich úst. Nechápala som, čo to má vôbec znamenať. Hnusilo sa mi, keď sa ma jeho slizký jazyk dotýkal. Jeho strnisko ma škriabalo. Chcela som to zastaviť, lenže tvár mi držal tak pevne, že som sa nemohla pohnúť ani o milimeter.

V hlave sa mi zrodila myšlienka. „Aaaaauuuu, si normálna?!“ zahučal Arvin po tom, čo som ho pohrýzla do jazyka. Fučal ako nahneváný býk. Tušila som, že je zle. Začal krváčať. Bohužiaľ sa moja predtucha potvrdila a Arvin mi uštedril ďalšiu facku. Tentoraz nezostal len pri jednej, ale do hlavy ma udieral dovtedy, až som takmer upadla do bezvedomia. Cítila som prúd teplej krvi stekať dolu až k perám. V hlave mi hučalo. Bála som sa otvoriť oči. Preto som ich radšej držala zatvorené, akoby mi to malo pomôcť ujsť pred realitou. Predstavila som si, že asi takto sa musel cítiť úbohý Danilo, keď ho Arvinovi psi bili, až kým z neho nezačala strieكاť krv. V duchu som sa modlila, aby to Danilo prežil.

Z myšlienok na Danila ma vytrhol Arvin, ktorý zo mňa začal driapať moje skromné oblečenie. Hlava ma po mnohých úderoch neskutočne bolela. Moje drobné, zjazvené ruky sa začali brániť, ale malo to asi taký zmysel, ako keď som ho prosila, aby prestal biť jednorukého Danila. Hlava sa mi krútila, všetko som videla dvojmo, prepadol ma pocit, že som súčasťou nočnej mory, ktorá nie je skutočná a hneď sa rozplynie. Napriek tomu som cítila každý Arvinov odporný dotyk. Jeho ruky šmátrali po mojom obnaženom tele, drobných prsiach a útlom páse. Pritom sa správal ako zmyslov zbavený a niečo šepkal. Nerozumela som mu však ani slovko. Fučal, syčal a divne zapáchal.

Potom, ako zo mňa prestal sťahovať oblečenie a dotýkať sa môjho tela, som dostala odvalu znovu otvoriť oči. O to viac som bola šokovaná. Kľačal medzi mojimi nohami, práve sa zbavoval posledného kúska svojho odevu. Prvýkrát v mojom živote som videla nahého muža. A všetko to, čo k mužovi v Adamovom rúchu aj patrí. Bola som

nevinné dievča a nemala som potuchy, čo sa so mnou v nasledujúcich minútach udeje. Zrazu som si uvedomila vlastnú obnaženosť. Hnevalo ma, čo si to Arvin vôbec dovoľuje! Ešte nikdy v živote si nikto niečo podobné voči mne nedovolil.

Pozbierala som všetku silu a pokúšala som sa vymaniť z jeho hrubého zovretia. Zachvátila ma panika, keď ma Arvin chytil popod krk. Prstami pritlačil silnejšie, až som nemohla dýchať a pomaličky som začala upadať do toho istého stavu ako vtedy, keď ma Arvin fackoval. Pred očami sa mi zahmlievalo a ja som mala pocit, akoby úbohá duša opúšťala moje telo. Už-už som si myslela, že zomriem, keď ma z tohto zvláštneho pocitu prebrala prudká bolesť medzi nohami.

Z hrdla sa mi vydral bolestivý hlasný tón. Niekoľkokrát som zažmurkala, aby sa mi vyjasnil obraz pred očami. „Arvin!“ skríkla som z celej sily. On bol zodpovedný za neznámu páľčivú bolesť v mojom lone. Prestal ma škrtiť, ale aj tak ma stále pevne držal pod krkom.

Arvin sa hlasno smial a svojím telom rytmicky pohyboval nad mojim. Zakaždým do mňa drsne prirazil. Nekontrolovateľne sa mi liali slzy z očí, ktoré po lícach stekali na matrac. Videla som, že brániť sa a kričať nemá zmysel. Tento bastard mi ani neviem kedy zviazal ruky svojím tieľkom. Bolesť nepomíňala, práve naopak. Čím rýchlejšie sa Arvin vo mne pohyboval, o to viac som plakala. Bolo mi odporné, čo so mnou robil. Každou sekundou som ho viac nenávidela. Dúfala som, že o chvíľku zomriem. Naozaj som si to priala, pretože som už nemohla čeliť silnej bolesti a hanbe, ktorú mi spôsoboval.

„Skurvený bastard, bodaj by si skapal do rána!“ zneli moje posledné slová, ktoré som vychrlila slabým hláskom, skôr ako som po ďalšej rane jeho ruky stratila vedomie.

ČASŤ 2

Treštanie v hlave som si uvedomila skôr, ako som bola schopná otvoriť oči. Hneď ako som sa prebrala z bezvedomia, chcela som sa posadiť. To však nebolo také jednoduché, ako som si myslela.

Pomalý som otvárala oči, lenže pravé oko som mala také spuchnuté, že sa mi ledva dalo otvoriť. Stále som ležala na chrbte. Páry slnečného svetla vnikali cez strešné škáry do miestnosti ako magické laserové lúče. Ostro rezali tmu v špinavej búde. V hlave som sa pokúšala poskladať črepiny spomienok z predchádzajúcich hodín. Chcela som veriť, že to, čo mi zostalo v pamäti, bolo iba zlým snom a nie krutou skutočnosťou.

Rukou som sa dotkla bolestivého miesta nad okom. Našťastie som bola v miestnosti sama ako prst. Na to, aby som sa mohla vôbec posadiť, som musela pozbierať všetky sily. Len čo som sa pohla, pocítila som pálčivú bolesť a studenú vlhkosť v lone. Rukou som si siahla do rozkroku, na prstoch som zbadala mazľavú tekutinu zmiešanú s krvou. Potom, ako som na matraci objavila čerstvú mláčku krvi, sa mi ruky začali nekontrolovateľne triasť. Rozplakala som sa.

Kládla som sama sebe otázku, prečo mi Arvin tak veľmi ublížil a prečo to urobil tak hrubo. Čo som komu spravila? Každou sekundou som si však uvedomovala, že na žiadnu z nich nikdy nedostanem odpoveď. Moje zápästia boli zmodrané po celom obvode. Snažila som sa zavrhnúť myšlienky a nemyslieť na to, čo sa stalo. Musela som odtiaľ vypadnúť čo najrýchlejšie, kým sa neobjaví Arvin, ktorý sa sem každú chvíľu môže vrátiť.

Môj odev bol zdevastovaný Arvinovou agresivitou. No napriek tomu som si rozdriapané zvyšky vzala so sebou, aby tu po mne nič nezostalo. Stále v šoku a nahá som vyšla z chatrče. Ohliadla som sa naokolo. Očami som hľadala, do čoho by som zabalila svoje zúbožené, zakrvavené a zneužívané telo. Napokon som si z niekoľkých plastových tašiek vyrobila provizórne oblečenie.

Bosá a takmer nahá som bežala cez porast a smeti späť na miesto, kde Arvinovi chalani zbili Danila. Netrvalo dlho a ocitla som sa pri mláke plnej krvi, ale bez Danila. Z kaluže viedli krvavé stopy smerom k ceste. Dúfala som, že sa Danilo dokázal zachrániť.